

I samme periode er der kasseret 1.700 plader af en samling på 11.000 plader.

Kommunen har ingen planer om at sælge de 10.000 kasserede bøger og 1.700 grammofonplader ved et årligt loppemarked.

Voksenbøgerne bruges 70 gange, børnebøgerne 20 gange i gennemsnit, før de kasseres. Vi har et samlet udlån på 566.000 bøger, og det vil sige, at det kun er to procent af de udlånte bøger, der kasseres hvert år, tilføjer Kirsten Mortensen.«

Fremskridtspartiet ser med forargelse på bibliotekernes bogbrændinger og finder det heller ikke acceptabelt at lade genbrugspapirindustrien overtage bøger eller plader, der kan sælges som sådanne. Partiet er derfor 100 procent uenigt i den frådserindstilling, som kom til udtryk fra en repræsentant for den herskende eliteklasse (bibliotekar Susanne Petot), da hun den 14. november 1976 i Politiken førte følgende forsvar for de gældende regler:

»Ifølge biblioteksloven skal bibliotekernes materialer være af kvalitet, alsidighed og aktualitet. Af kvalitetet m.h.t. indhold, men sandelig også af udseende. Så snart en bog er laset, fedtet, snavset eller på anden måde beskadiget, kasseres den, medmindre bogen ikke kan skaffes mere.

Bøgerne skal være aktuelle.

Bibliotekerne har pligt til at købe nye udgaver, og biblioteksbenytterne har ret til at forlange, at det er de sidste udgaver, som bibliotekarerne giver dem.

Nu vil man åbenbart have, at de bøger, som bibliotekerne kasserer, skal tilbydes folk via auktioner eller loppemarkeder. Vil man købe en laset og itureven billedbog til sine børn på et loppemarked?

Bibliotekerne kasserer også bøger, fordi de i flere år har stået urørte på hylderne eller kun har været lånt ud et par gange. De står og tager plads op for andre bøger. Nu skulle altså disse bøger også tilbydes folk.

Men hvorfor i alverden skulle folk pludselig blive interesserede i at kunne købe disse bøger til en billig penge, når de aldrig har villet låne dem gratis på biblioteket? Hvis visse bøger står urørte på hylderne i flere år, så er det nok, fordi folk ikke har villet læse dem, og så er det ganske enkelt bare væk med dem. Folk har haft rigelig anledning til at gå hen og låne dem gratis.

I hele debatten er der kun ét væsentligt spørgsmål, og det er, om bøgerne i stedet for at blive brændt kan omdannes til andre former for papir. Enten som nye bøger, som pap eller karton eller andet. Al anden form for genbrug af bøger er meningsløs.

I øvrigt er det temmelig komisk at tænke på, at for 2 år siden var der en vældig modstand mod »den sorte krone«, den 1-krone, som venstre ville have indført på udlån af bøger. Da var folk rørende enige om, at bibliotekernes gratis-udlån var et princip, der ikke måtte røres ved, mens de samme folk nu er villige til at betale for at få bibliotekernes udrangerede bøger. Vi, der til daglig arbejder praktisk med denne sag, tager os til hovedet og synes nok, at forargelsen kunne finde andre og mere fornuftige emner, end hvordan bibliotekerne behandler deres kasserede bøger. Men småborgerligheden hygger sig bedst med småtterierne.«

Til § 3, stk. 5

Hovedreglen om, at nyindkøb af bøger ikke må finde sted, skyldes den forfærdelige tilstand, hvori de offentlige finanser befinder sig.

Sammen med nærværende lovforslags øvrige bestemmelser betyder det, at det offentlige biblioteksservice vil blive mærkbart ringere, end den er, så længe statsbankerotten ikke har sat stopper for den nu, herskende biblioteksopfattelse.

Hertil er der først og fremmest at konstatere, at det er dyrt at være fattig.

Men man skal nu heller ikke overdrive de med forslagens gennemførelse forbundne ulemper.

For det første vil der stadig være millioner af bøger på de offentlige folkebiblioteker (bindtallet steg i 1981 fra 29.512.000 til 30.759.000) – langt mere end noget menneske kan få læst i det spand af år, der er ham forundt at leve her på Jorden. Genbrugsideologien bør bestemt ikke afvises på kultur-området. Tværtimod er der en selvstændig værdi i at besinde sig på vor stammes gennem generationer prøvede klassiker-arv fremfor sanseløst at styrte efter nutidens opreklamerede bestsellers i det år, de udkommer. At genlæse en bog efter nogen tid er det kun luksusdyr, som kimser ad. Det bør blive almindeligt i den sugen-på-labben-epoke, som den offentlige sektor naturligvis må bevæge sig ind i.

For det andet vil masser af bogbehov kunne dækkes gennem private biblioteker, bogkøb, lånt mellem private og i bogklubber. Siden det offentlige biblioteksvæsen slog rod i Danmark, er der jo kommet langt større købekraft hos befolkningen, billigbogen er blevet lanceret, og bogklubberne har haft en enorm vækst.

For så vidt angår mindre værker eller særlig væsentlige udsnit af bøger, må også erindres den igangværende eksplosive vækst i fotokopieringsudnyttelse.